

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LLM. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobce: **D.P.**, nar. ■■■, státní příslušník Republiky ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Danielelem Muchou, advokátem se sídlem U soudu 363/10, Liberec II - Nové Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2014, č. j. MV-143385-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 1. 7. 2014, č. j. MV-143385-5/SO/sen-2013, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Mgr. Danielu Muchovi, advokátovi se sídlem U soudu 363/10, Liberec II - Nové Město, se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 8 228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 9. 2013, č. j. OAM-187-15/ZR-2013, jehož výrokem I. bylo žalobci zrušeno povolení k přechodnému pobytu dle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Výrokem II. byla žalobci dle § 87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí změnilo prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. tak, že žalobci se ukončuje přechodný pobyt na území České republiky podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 ve

spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že při výkladu pojmu „veřejný pořádek“, respektive „závažné narušení veřejného pořádku“ použitého v zákoně o pobytu cizinců vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, že žalobce není schopen dodržovat právní řád České republiky. Odkázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 10. 2012, sp. zn. 6 T 202/2012, kterým byl žalobce odsouzen pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) a nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Zmínil předchozí odsouzení ze dne 18. 10. 2000, sp. zn. 5 T 263/2000 pro maření úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „trestní zákon“) a ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 224 odst. 1, odst. 2 téhož zákona. Konstatoval také, že žalobce byl v minulosti z území České republiky soudně vyhoštěn. V případě posledního odsouzení rozsudkem ze dne 1. 10. 2012 byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let nepodmíněně a zařazen pro výkon trestu do věznice s dozorem. Šlo o pokračující trestnou činnost, které se žalobce dopouštěl na své družce po dobu zhruba tří let, útoky se ze strany žalobce zintenzivnily na podzim 2010 po narození syna ■■■ a tohoto jednání se dopouštěl za přítomnosti nezletilých dcer poškozené. Navíc v případě nebezpečného vyhrožování se tohoto skutku dopustil na těhotné ženě. Na základě těchto skutečností není dle žalovaného vyloučeno, že se žalobce bude i do budoucna trestné činnosti dopouštět. Dle žalovaného žalobce svým chováním skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti, kterým je v daném případě respektování právního řádu. Ke sdělení OSPOD v ŽB, který se vyjadřoval k situaci rodiny po žalobcově podmíněném propuštění tak, že se postupně zlepšuje a oba rodiče pracují na vytvoření vhodných podmínek pro převzetí nezletilého ■■■ dočasně umístěného v Klokánku do své péče, žalovaný uvedl, že podmíněčné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody nesvědčí o tom, že se polepšil a byl převychován. Zkušební doba představuje časový úsek, v němž má být na žalobce výchovně působeno, v němž se má případně podrobit určitým omezením a povinnostem a v němž podléhá určité kontrole ze strany státu. Výslech paní ■■■ považoval žalovaný s ohledem na důvod ukončení přechodného pobytu žalobce na území České republiky za nadbytečný. Žalovaný dále posuzoval, zda zrušení povolení k přechodnému pobytu žalobci není vážným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Dospěl k závěru, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů. Uvedl, že žalobce má na území České republiky manželku, která je občankou České republiky, tu však po příjezdu do České republiky opustil a od roku 2009 opakovaně napadal svou družku, které vyhrožoval zabitím v době, kdy byla těhotná. Cizinec, který opakovaně porušuje právní předpisy České republiky, se dle žalovaného zbavuje možnosti pobývat se svými nejbližšími na jejím území. Žalovaný uzavřel, že správní orgán prvního stupně shromáždil dostatek důkazů pro vydání rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu žalobce na území České republiky. Závěrem konstatoval, že správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že povolení k přechodnému pobytu se ruší podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv se jednalo o povolení k přechodnému pobytu, které se rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie ze zákonných důvodů ukončuje. Žalovaný tedy přistoupil ke změně výrokové části napadeného rozhodnutí, která však neměla vliv na uplatnění práv žalobce.

Žalobce v žalobě nejprve nenamítal, že žalovaný změnil napadené rozhodnutí, aniž by žalobce řádně informoval o pochybení správního orgánu prvního stupně, který rozhodl o zrušení povolení k přechodnému pobytu žalobce místo toho, aby přechodný pobyt žalobce ukončil. Za zásadní však žalobce považuje zásah do svých osobních a rodinných poměrů, který žalovaný dostatečně nezvážil. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právy dítěte na výchovu a výživu otcem, výkonem jeho rodičovské zodpovědnosti dle mezinárodních smluv, Listiny základních práv a svobod, zákonem o rodině ale i obecnými zásadami zákona o pobytu cizinců, zejména zásadou přiměřenosti zakotvenou v § 174a tohoto zákona. Žalobce dále v žalobě popisoval společné soužití s manželkou ■■■. Uváděl, že děti, které se za trvání manželství narodili, nejsou jeho, manželka je má s jinými muži. Naopak se svou družkou ■■■ má žalobce dvě vlastní děti, nezletilého ■■■, narozeného 2. 11. 2012 a nezletilého ■■■, narozeného 18. 10. 2010. Když byl ve výkonu tretu odnětí svobody, neměla družka ■■■ dostatek peněz k péči o děti, a tak jí byl s jejím souhlasem syn ■■■ odebrán a umístěn v Klokánku. Od října 2013 se s družkou o syna opět starají, pokud by družka po správním vyhoštění žalobce znovu neměla peníze, hrozil by návrat syna do dětského domova. Syn prospívá v rodině žalobce velmi dobře. S družkou ■■■ žalobce plánuje svatbu. Žalobce je hlášen na úřadu práce, pobírá existenční minimum 1 800 Kč a družka je na rodičovské dovolené. Ekonomická situace v K., zemi žalobcova původu, neumožňuje získání dostatečných prostředků na výživu žalobcových dětí, proto také odešel do České republiky. Napadené rozhodnutí tak poškozují nejen žalobce ■■■ ■■■ i zájmy České republiky na jejich řádnou a bezproblémovou výchovu, protože žalobce nebude schopen zajistit odpovídající výživu svých dětí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přitom uvedl shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ve věci proběhlo dne 16. 6. 2015 ústní jednání. Žalovaný se z jednání omluvil, uvedl, že nežádá o odročení jednání, a odkázal na své písemné stanovisko k podané žalobě. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zopakoval důvody, které ho k podání žaloby vedly. Zdůraznil zejména, že veřejný zájem státu by neměl převážet nad zájmem nezletilých dětí a zájmem žalobce na ochraně jeho rodinného a soukromého života. Žalobce požadoval, aby byla k věci vyslechnuta jeho družka ■■■ a proveden důkaz zprávami OSPOD v Železném Brodě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Dle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e.*

Dle § 87e odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců *se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.*

Dle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*

Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:

Ministerstvo vnitra České republiky zahájilo dne 24. 1. 2013 z moci úřední řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu dle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to na základě rozsudku Obvodního soudu v Praze 2, sp. zn. 6 T 202/2012 a pořízeného opisu z rejstříku trestů.

Zjištěný skutkový stav správní orgán prvního stupně posoudil v rozhodnutí ze dne 3. 9. 2013, č. j. OAM-187-15/ZR-2013 tak, že nelze vyloučit, že se žalobce bude i do budoucna dopouštět trestné činnosti. K přiměřenosti zásahu zrušení povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce si takový zásah způsobil sám svým protiprávním kriminálně závadovým a hlavně opakovaným jednáním. Zdůraznil, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl vědomě, a musí proto nést důsledky svých činů. Dále poukázal na to, že žalobci není tímto rozhodnutím zakázán další pobyt na území České republiky, ale pouze je mu odebráno udělené pobytové oprávnění, i když je mu zároveň stanovena lhůta na vycestování, nejedná se o déle trvající zákaz pobytu v České republice.

K námitce, že žalovaný změnil napadené rozhodnutí, aniž by žalobce informoval o pochybení správního orgánu prvního stupně, který rozhodl o zrušení povolení k přechodnému pobytu, soud uvádí, že žádné zákonné ustanovení tuto povinnost žalovanému neukládá. Soud považuje za zásadní, že změnou prvostupňového rozhodnutí nebyl žalobce zkrácen na žádných svých právech, a jen pro úplnost dodává, že proti důvodům ukončení přechodného pobytu nesměřují ani žalobní námitky.

Z žaloby je jasně patrné, že žalobce brojí proti ukončení přechodného pobytu z důvodu, že tak bude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného života, který vede na území České republiky s družkou a dvěma syny.

Zde je třeba nejprve uvést, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný se otázkou přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života řádně zabývali a poměřovali veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem žalobce na soukromý a rodinný život. Zdejší soud se s jejich závěry ztotožňuje. Povolení k přechodnému pobytu bylo žalobci uděleno dne 3. 11. 2008 z důvodů sloučení rodiny s ■■■■, se kterou se oženil dne 25. 9. 2007 v Srbsku. Bylo však prokázáno, že žalobce s manželkou nežije, i když manželství dosud nebylo rozvedeno. Žalobce tak neplní účel pobytu, pro který mu bylo povolení k přechodnému pobytu vydáno. Žalobce má na území České republiky družku, se kterou má dvě děti. Pokud jde o jeho vztah k družce a společným dětem, soud stejně jako správní orgány rozhodující ve věci odkazuje na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 10. 2012, sp. zn. 6 T 202/2012, kterým byl žalobce odsouzen pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí a přečin nebezpečného vyhrožování právě vůči družce ■■■■. Z citovaného rozsudku je patrné, že družku opakovaně a soustavně napadal,

a to do roku 2009 do 8. 2. 2012. K napadání docházelo jak slovně, tak fyzicky, přičemž poškozená musela být minimálně ve dvou případech ošetřena a hospitalizována v nemocnici. Útoky se zintenzivnily na podzim roku 2010 po narození syna ■■■, a tohoto jednání se dopouštěl za přítomnosti nezletilých dcer poškozené. Dále bylo prokázáno, že dne 15. 4. 2012 družku fyzicky napadl za jízdy v autě, a to takovým způsobem, že musela být ošetřena v nemocnici, navíc kromě fyzického útoku poškozené vyhrožoval zabitím v době, kdy byla těhotná.

Soud nezpochybňuje právo žalobce na rodinný život, toto právo však nemůže být právem absolutním, kterému bude nutno vždy ustoupit při zvažování odepření vstupu cizince na území České republiky, povolení jeho pobytu na tomto území apod. Specifické okolnosti daného případu, kdy jednání žalobce bylo dlouhodobě natolik excesivní právě vůči družce ■■■, s níž sdílel společnou domácnost, dle soudu odůvodňuje prosazování zájmu na dodržování veřejného pořádku opatřením takové intenzity, jakou představuje ukončení přechodného pobytu žalobce, který mu byl navíc udělen za účelem sloučení rodiny s ■■■, ženou, s níž žalobce fakticky nežije. Skutečnost, že byl žalobce z výkonu trestu podmíněčně propuštěn a jeho družka v průběhu správního řízení uváděla, že po návratu žalobce z vězení je jejich rodinná situace harmonická a žalobce se aktivně podílí na výchově společných dětí, nemůže dle soudu tyto závěry zvrátit. Je třeba zdůraznit, že žalobce si zásah do svého soukromého a rodinného života způsobil sám svým závažným protiprávním jednáním právě vůči své družce. Týrání osoby žijící ve společné domácnosti se žalobce navíc dopouštěl prakticky po celou dobu společného soužití se svou družkou a nebezpečného vyhrožování se vůči ní dopustil v době, kdy byla těhotná s jejich mladším synem.

Soud neprováděl důkaz výsledkem družky žalobce, neboť to považoval, vzhledem k charakteru trestné činnosti, v níž je spatřováno ohrožení zájmu společnosti, pro své rozhodnutí za nadbytečné. Ke zprávám OSPOD v Železném Brodě, které se týkaly situace rodiny po podmíněčném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, se v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřil žalovaný, tyto zprávy jsou navíc součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna v souladu s § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za dva úkony právní služby, tj. převzetí zastoupení a účast na jednání před soudem ve výši 6 200 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, taktéž za dva úkony právní služby, ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce žalobce je plátcem DPH,

byla odměna zástupce žalobce navýšena o DPH ve výši 1 428 Kč. Zástupci žalobce tedy náleží odměna celkem ve výši 8 228 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. června 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu